

Sterven....

Al vroeg werd mijn leven getekend door verlies. Pijnlijke gevoelens rondom het sterven hielden me lang tegen om te doen wat in mij groeide, mensen willen begeleiden in het laatste stukje van hun leven. Het boek 'als ik het leven over mocht doen' van Bronny Ware maakte diepe indruk en versterkte dit gevoel.

De angst voor de dood en het nog niet voldoende emotionele afstand hebben van mijn eigen ervaringen heeft me nog jaren tegen gehouden om de stap te zetten naar palliatieve zorg.

Totdat het verlangen net ietsje groter was dan de angst en ik me aan heb gemeld bij VPTZ.

Dat was voor mij thuiskomen, de ruimte voelen om op eigen tempo te mogen ontwikkelen.

De eerste keer alleen waken. Ik zat aan tafel.....Ik voelde angst, diepe angst. Iets verder in de kamer lag meneer in zijn bed, heel rustig, het waren zijn laatste uren. Het was stil.....de stilte was hoorbaar. Op een afstandje keek ik naar hem. Ik keek de kamer rond, zag wat foto's aan de muur van vroegere tijden. Het leek alsof zijn leven een beetje voorbij kwam in die kamer van rust.

Langzaam zakte mijn angst weg.

Af en toe begon ik tegen meneer te praten. Ik weet het niet zeker, maar het voelde alsof hij me kon horen. Ik vroeg of ik wat dichterbij mocht komen zitten.....het voelde alsof ik toestemming kreeg. Langzaam schoof ik mijn stoel wat dichterbij. Ik vroeg of ik mijn hand op zijn schouder mocht leggen en langzaam legde ik mijn hand op zijn schouder. Ik streek even zacht over zijn haar. Het voelde zo sereen.

De stilte, de kalmte, de rust, de verbinding.....ik voelde precies wat ik dacht dat het zou zijn, dat verlangen wat ik gevoeld had tijdens het lezen van het boek van Bronny Ware.

Een verlangen om mensen in het laatste stukje van hun leven te begeleiden....een intens en sterk mooi gevoel. Mijn verlangen had het overwonnen van de angst.

Heleen Pluk

